

Hải Miên

Chắc là suốt đời

Lặng lẽ và nhanh chóng. Minh rời bỏ anh lặng lẽ và nhanh chóng. Ngay khi cô kéo phéc-mơ-tuya chiếc túi xách du lịch, nắm lấy quai túi và đứng lên không ngần ngại, mím một nụ cười trêu lòng và âm áp, thì anh đã biết rằng cô sắp nói gì và anh sắp phải chia tay với điều gì.

- Em đi nhé. Thời tiết dạo này tệ lắm, sắp tới còn tệ hơn, cho đến giữa tháng mười. Anh giữ sức khỏe. Không chỉ cho anh.

- Thế rồi còn những thứ này thì sao, em? Đồ đạc, nhà cửa, mọi thứ...

Không hiểu sao, vào lúc anh hoảng hốt nhất vì sợ mất một con người đã trở nên quá đổi thân yêu với anh, thì anh lại hỏi một câu chỉ liên quan đến đồ vật, cụ thể là tiền bạc.

Minh nhìn anh, một cái nhìn lạ lùng và một nụ cười lần đầu tiên anh thấy xuất hiện trên gương mặt cô:

- Tùy anh. Nếu anh không thấy dễ chịu khi sống trong không gian này nữa, thì anh kêu người bán đi. Khi ấy, nhớ gửi cho em một nửa tiền. Số tài khoản của em, anh đã biết.

Rồi nàng mở cửa. Nàng và chiếc túi du lịch lớn bước ra. Và cửa đóng lại. Qua lớp kính mờ, anh thấy nàng bước đi dọc hành lang. Đầu hơi ngẩng, mắt nhìn thẳng, hai vai không thấp xuống, nhịp bước chân đều đặn.

Anh ở lại, ngồi dính trên chiếc ghế mây lớn, cùng với câu nói ngắn ngủi "Để anh tiễn em" ở lại mãi mãi với anh, trong cổ họng.

Một lúc lâu, rồi anh cũng đứng dậy, đi vào nhà tắm.

Không còn một chai lọ nào là của Minh, một chiếc khăn nào của Minh, trong ấy. Anh ra mở cửa tủ. Cũng thế. Không còn một món đồ nào là của Minh, trong ấy. Nàng sống đơn giản. Và nàng thu dọn gọn ghẽ tất cả đồ dùng của nàng. Cứ như anh đã sống độc thân ở đây từ ngày anh mới dọn đến, chứ không chỉ mới vài tiếng đồng hồ.

Anh vào phòng làm việc chung. Không một đĩa nhạc, một tài liệu nào của cô còn lại. Khởi động máy vi tính, tất cả mọi dữ liệu của Minh đều đã biến mất. Hoàn toàn. Hoàn toàn như anh đã sống độc thân ở đây, làm việc độc thân ở đây, từ ngày anh mới dọn đến, chứ không chỉ mới vài tiếng đồng hồ.

Chứ không phải đã có những lúc, nàng trần truồng ngồi ngang thắt lưng anh (cũng đang trần truồng), đột nhiên nhảy phắt xuống, co người thu chân lại, che kín ngực và bầu vú của nàng,

lật ngửa anh lên, kéo chăn đắp ngang người anh, say sưa nói về một ý tưởng chợt đến, ngay lúc họ định làm một việc hoàn toàn khác.

Và anh cũng nhập cuộc bàn thảo, hào hứng, có khi vừa ôm chăn vừa chạy lại khởi động máy tính, gõ điên cuồng vào bàn phím những gì vừa nói với nhau. "Kéo quên. Và mất sạch như nhúm cát khô chuôi qua kẽ tay". Nàng thường nói thế.

Và khi đã xong việc, đôi khi kéo dài cả nửa tiếng đồng hồ, nàng lao vào anh, nồng ấm, điên rồ hơn trong mọi tình huống khác. Hơn hết thầy.

Nhớ tới điều này khiến anh rời rã đến từng khớp ngón tay, đổ ập xuống giường.

Không bao giờ nữa. Không bao giờ nữa. Không bao giờ nữa. Không bao giờ nữa. Không bao giờ nữa. Không bao giờ nữa... Bồn tiếng ấy cứ vang lên như một nhịp búa đều đặn gõ lên trán anh, và nhất quyết không buông tha, khi anh dần chìm vào một cơn thiếp ngủ ngắn.

Khi thức dậy, anh vẫn nằm ỳ trên giường, và phân tích cảm giác của mình.

Tự nhiên anh thấy vui. Thấy nhẹ. Thấy hân hoan. Trước mắt anh, qua ô cửa sổ anh thấy bầu trời rộng lớn cuộn đầy những đám mây nhẹ xốp, anh nhìn thấy tự do của mình trong đó. Một tự do biết bay lượn, lật đổ, phá nhào, tạo dựng, vô hạn định, vượt khuôn khổ, đã đời.

Nghĩ thế khiến anh hăng hái, đứng dậy đi tắm, cạo râu, diện đồ hiệu, xịt nước hoa. Khi lại từ lạnh tu một ngụm nước trước khi huyết sáo đi ra phố, mắt anh chạm phải một mẫu giấy vàng nhỏ dán ở cửa tủ. Hóa ra anh vẫn còn lại một dấu vết của nàng!

"Tủ lạnh đang ră đông, em không chờ kịp. Vệ sinh giúp em nhé. Anh biết làm đấy, hai lần trước đây".

Mẫu giấy nhỏ, nhưng đủ nhấn anh vào một cơn hoảng loạn nhẹ. Như vậy là thế nào. Hành động thu dọn gọn ghẽ tất cả mọi thứ của nàng, kể cả dọn dẹp và delete dữ liệu trong máy tính, với việc không chờ nổi vài tiếng đồng hồ tủ lạnh ră đông? Ý định rời bỏ anh, Minh âm thầm giữ và tiến hành trước đó một tháng, một tuần, một ngày, hay một giờ? Và như thế thì vì lý do gì? Những lý do gì?

Nỗi hối tiếc lướt nhẹ qua anh. Sao lúc ấy anh không hỏi Minh? Nếu hỏi, anh biết Minh sẽ trả lời, rất thật, rất đầy đủ.

Đôi khi Minh cũng dùng tới nghệ thuật nói một phần sự thật, để khỏi phải nói dối và người kia tin đó là toàn bộ sự thật, nhưng đây là với người khác. Cô chưa bao giờ thế với anh. Chưa bao giờ. Đến mức có lúc anh ước ao, giả như Minh bớt thành thật với anh đi, thì cả anh và cô đều tránh được những tổn thương làm đau đớn cả họ và tình yêu của họ.

Phải chăng lúc ấy, anh sợ nghe thấy những lời này: "Em rời bỏ anh, vì anh...".

Nghĩ thêm, anh biết không cần dùng từ "phải chăng" nữa, mà chắc chắn là như thế. Anh ngồi như bị ai ấn xuống ghế, im lặng như bị ai bơm chất dẻo đầy miệng, suốt trong thời gian Minh sửa soạn rời khỏi anh, là vì anh không dám cất lên câu hỏi "Vì sao". Anh sợ phải nghe, từ Minh, một cách rất thật và đầy đủ: "Em rời bỏ anh, vì anh...".

Nhưng chắc gì là vì anh. Vì chính cô. Vì một thằng cha khôn kiếp nào đó thì sao? Anh nghĩ thế. Nhưng rồi cái mẫu câu "Em rời bỏ anh, vì anh..." vẫn cứ vững chắc hơn tất cả, bám chặt lấy trí óc anh, như đã được đính một trăm cái đinh ghim lên đó.

Thay vì ra phố, anh lại ngồi phịch xuống chiếc ghế mây to lớn ôm choàng lấy thân hình cao lớn của anh, cố sức sạo trong trí nhớ những điều anh đã làm cho Minh phải rời bỏ mình.

Trước đây, cả hai cãi nhau vì một chuyện vặt vãnh nào đó, nguyên do anh không còn nhớ nữa (không còn nhớ thì chắc chắn là tùm lùm), nhưng rất gay gắt. Rồi anh giận Minh.

Còn nhớ hôm ấy cô mặc quần jeans xanh và áo ba lỗ. Trời chuyển mưa, Minh run khê từng đợt ngắn, hai vai so lại, cánh tay này ôm choàng lấy cánh tay kia, tự sưởi ấm mình. Anh nhận biết, nhưng lờ đi. Rồi Minh kêu lên cầu cứu: "Em lạnh".

Hôm ấy anh cũng chỉ mặc một chiếc sơ mi mỏng, nhưng anh có thể giữ ấm cho cô, bằng một động tác đơn giản: quay người sang ôm chặt lấy cô, giấu vào lòng. Nhưng anh cứ ngồi, thẳng đơ, trơ khấc như một khúc gỗ. Trong anh lúc đó, có lẽ nhú lên một cái mầm ác độc: hải lòng vì thấy có một yếu tố khác, không do mình cầu khẩn, nhưng lại tự nhiên xuất hiện, thay mình trừng phạt cô nhân tình bướng bỉnh.

Sau đây nàng về, bị nhiễm lạnh, viêm họng, ho, sốt suốt ba ngày. Từ chối mọi chăm sóc của anh, Minh chỉ nói một câu ngắn, với ánh mắt đỏ và loang loáng nước vì sốt: "Khi anh giận, anh thương cơn giận của anh hơn em".

Dĩ nhiên câu chuyện đó cắn khuyết đi một vài vết rãnh trên cơ thể tình yêu khỏe mạnh và tươi xanh của họ, câu trách của Minh cũng là đáng kể, nhưng không lẽ, vì chuyện ấy mà Minh rời bỏ anh?

Đạo ấy anh làm dự án. Cả một ê-kíp ba người lao vào làm bất kể đêm ngày sống chết, cho kịp tiến độ. Vài ba hôm, lại một hôm anh ở lại cơ quan thức thâu đêm suốt sáng với cộng sự, có về nhà thì cũng chỉ kịp tắm rửa rồi đổ kên ra ngủ hoặc lao vào làm tiếp. Suốt ba tháng như thế. Công việc cuốn hút toàn bộ tâm trí anh và vắt cạn sinh lực anh, đến nỗi anh không một lần chột nhớ, chột thêm chuyện ân ái với Minh.

Anh bỏ quên cô, hoàn toàn, dù cô vẫn lặng lẽ quanh quẩn trong cùng một không gian với anh. Cũng có lúc, anh nghĩ mình cần một lời giải thích với Minh, để cô khỏi suy nghĩ vẩn vơ và tủi thân, nhưng cứ nhìn thấy vẻ mặt bình thản của Minh cùng nụ cười khuyến khích: "Khi anh say mê dốc toàn bộ tâm lực vào một điều gì và hành động cho nó, em thấy anh đẹp không thể tả", thì anh lại nhường mắt cười rồi thôi.

Dự án ấy xong, họ trở lại nhịp sinh hoạt bình thường. Một lần Minh lắc lắc đầu cho biết: "Anh đã giúp em lập một kỷ lục, lớn hơn dự kiến rất nhiều. Ba tháng không có sex, dù vẫn ở chung một nhà với người đàn ông mình yêu. Trước em nghĩ, chỉ cần hai tuần thế thôi là em đã tự đi thừa huân chương cho mình được rồi".

Nàng chỉ nói thế, không bày tỏ một ý gì đặc biệt. Hay vì nàng ngượng ngùng, cho là chuyện này tế nhị quá, nên giấu đi một nỗi buồn nào đó? Nhưng không lẽ, vì chuyện ấy mà Minh rời bỏ anh?

Tháng ấy, anh nổi cơn ghen. Không bằng chứng gì từ phía Minh nhưng thằng ấy thì hiển hiện. Thăm dò lòng dạ Minh, cô chỉ cười cười: "Cũng vui vui, anh. Nhưng em đã nói rồi, ngoài anh là người em yêu ra, còn lại đàn ông trên thế giới này, cũng chỉ như những trụ điện hay chiếc bàn, chiếc ghế". Nhưng anh vẫn không yên ổn. Càng không an lòng khi biết thằng ấy là một tay chơi có hạng, chuyên quyến rũ quý bà quý cô bằng những ngón nghề học được qua mấy năm gọi là du học, ở cái xứ đã đẻ ra cuốn Tạp chí Playboy.

Nói cho công bằng thì anh tin tưởng vào tình yêu và sự trầm mặc trong tâm hồn Minh, nhưng anh biết quá rõ sự lảng loạn của cơ thể nàng. Về mặt lạnh và nghiêm của nàng là để che đậy cho một cơ thể đàn bà mà đến chính linh hồn của nó cũng không dẫn dắt, điều khiển nổi. Gọi đó là điểm yếu của Minh, và nàng cũng rất có ý thức giữ gìn, tránh xa, nhưng với anh, điểm yếu đó đã biến nàng thành một báu vật trên giường ngủ. Anh mê đắm điểm yếu đó. Và giờ thì anh ghen điên.

Không hiểu sao trong khi không còn một giác quan nào không mê đắm, thì anh vẫn kịp nhận ra một động tác sex khác lạ của nàng. Chưa từng trước đó. Anh cũng không dạy nàng. Minh tuyệt đối không coi phim sex và sách báo khiêu dâm. Anh ngồi nhòm dậy. Và từ trên bụng nàng, anh giáng vào má nàng hai cái tát, nóng rát tay anh.

Nước mắt Minh chan chứa đổ xuống. Nhưng không nói gì. Khóc một lúc thì đi pha nước muối ấm, chườm lên những dấu ngón tay anh để lại trên hai bờ má (lúc ấy, anh cho những biểu hiện ấy là của người đàn bà phản bội lì lợm).

Ba ngày sau, khi cả hai đang ngồi ở sofa uống cacao sữa nóng và đọc sách, Minh ngược mắt nhìn anh, nói như một đứa trẻ: "Em biết lý do anh đánh em. Nhưng em không hiểu, vì sao anh yêu em mà lại đánh em?". Anh lầu bầu, đại ý nói nàng hư hỏng thì phải bị nhận lãnh sự trừng phạt, vì đã gây đau đớn cho anh.

Nàng chăm chú nghe, rồi lại nhìn anh: "Nhưng anh yêu em, thương em kia mà. Sao lại làm đau người mình yêu thương? Theo như suy nghĩ của em, thì anh phải đánh anh ấy mới phải chứ. Bất kể lỗi phải thế nào, nếu cần đánh thì phải đánh người kia chứ. Vì anh ghét người đó. Còn em, em là báu vật của anh mà".

Nàng làm anh rối mù với cái lý lẽ nghe như của con nít mới học nói của nàng, sao lại đánh người mình yêu thương.

Quả thực, khi đó anh có cảm giác ân hận. Nhưng anh cũng không nói gì, không làm một cử chỉ gì giống như là muốn xin lỗi, dù anh biết, ý nghĩ ấy mới thực sự làm nàng thương tổn và đau rát, chứ không phải hai cái tát lúc anh vừa giáng xuống.

Nhưng không lẽ, vì chuyện ấy mà Minh rời bỏ anh?

Cũng có nhiều chuyện khác nữa, nhẹ nhàng hơn hay nghiêm trọng hơn những chuyện anh vừa nhớ lại, chúng tìm về anh trong những lúc anh cố tình sạo hay đang bận rộn với công việc, nhưng vì không còn Minh để hỏi "Vì sao em...", nên lý do cho cái ngày nàng xách túi bước qua cửa, lặng lẽ và nhanh chóng, vẫn cứ là một câu hỏi, lửng lơ song hành cùng cuộc sống một mình của anh.

Lửng lơ đáp xuống, lửng lơ bay đi, lửng lơ trở về, nhất là vào những đêm anh mất ngủ vì nhớ Minh, thức giấc vì nhớ Minh. Nhớ như cào cào, cả thể xác, tâm hồn lẫn trái tim.

Anh từng nhiều lần tìm cách liên lạc với Minh, nhưng chưa lần nào thành công. Khi họ đến với nhau, không hiểu sao, anh đã cố tình giữ lại những câu hỏi về cuộc đời Minh, trước khi anh xuất hiện và dự phần vào.

Có lần, ôm gọn mái đầu bù xù của anh áp vào khuôn ngực mình và cài những ngón tay ấm vào tóc anh, cô hỏi: "Sao anh kể em nghe rất nhiều về tuổi thơ của anh, ngày hôm qua của anh, những phụ nữ đã đi qua đời anh, còn lớn vồn trước mắt anh. Nhưng chẳng bao giờ anh hỏi gì về em cả. Em từ đâu tới, bố mẹ là ai, những ai, những gì đã đi qua và để lại dấu ấn trong em... Thậm chí em vừa rời người đàn ông nào để đến với anh, anh cũng chẳng quan tâm. Anh lạ nhất".

Lúc ấy anh đã trả lời nàng: "Anh không muốn biết tất cả những điều đó. Anh thích nghĩ về em, với hình ảnh một cô gái không có quá khứ. Anh đã may mắn va phải và ôm chặt lấy trước khi em mất hút vào đám đông. Và cuộc sống của em, được tính bắt đầu từ ngày đó".

Nàng đã cười, nhìn anh rất ngộ nghĩnh và từ đấy, họ coi đó như một thỏa ước vĩnh viễn.

Thế nên khi nàng bước ra khỏi cánh cửa căn hộ của hai người, thì anh không còn một mối dây

nào để lần theo dấu nàng.

Thời gian đầu, anh dò tìm Minh vì mong muốn gặp lại và cô sẽ quay về. Những hân hoan, nhẹ, vui, tự do bay lượn, phá đổ, lật nhào, tạo dựng, vượt mọi khuôn khổ, vô hạn định, đã đời... khi Minh rời bỏ mà anh cố tình bơm cho mình, nhanh chóng tan rã như một người tự nắm tóc mình nhấc mình lên khỏi mặt đất và mau chóng bỏ cuộc.

Anh, vốn là người đàn ông thực tế và thực dụng, chưa bao giờ cho rằng tôn thờ một tình yêu, một phụ nữ đã trượt ra khỏi mình là một hành động đúng (đúng thôi, chứ chưa nói là khôn ngoan), nên không gặp bất cứ khó khăn nào khi tạo dựng một mối quan hệ tương tự như vậy với những phụ nữ khác.

Dĩ nhiên họ không cùng anh góp nhóp để mua một căn hộ, sắm mọi vật dụng, hiện thực hóa mong muốn được sống cùng nhau dưới mọi mái nhà. Họ ở nhà họ, anh ở nhà anh, muốn thì đến, không ràng buộc và hờn dỗi, nhưng những gì họ dành cho anh, cũng tương tự như Minh. Cũng là tình yêu của một người đàn bà với một người đàn ông, sự yêu thương, chăm sóc và lo lắng đượm tình mẫu tử. Nhưng anh không có được cảm giác thân thiết, yên ổn và hạnh phúc, như khi có Minh.

Có Minh, anh biết rõ mình muốn gì, phải làm gì vào ngày mai, vào năm sau, vào cuộc đời phía trước, và anh bước đi trên con đường đó, có lúc căng, lúc chùng, nhưng hoàn toàn yên ổn và tin tưởng. Anh biết rõ mục đích cuộc đời anh. Anh cũng chẳng phải nhìn ngó những phụ nữ khác, ngay trong những buổi tiệc ngàn ngạt party girls, dù Minh có đi cùng anh hay không.

Nhưng khi đứt đi sợi dây nối giữa anh với Minh, thì anh không thể nữa. Cảm giác thiếu thốn và tìm kiếm cứ như một con vật nhỏ rầm rì còn cào trong ngực anh, trong trí não anh. Không hẳn là thiếu thốn hay tìm kiếm Minh, mà là một cái gì đó, khiến anh bồn chồn. Và chính sự bồn chồn đó phá hỏng vị của những ngày anh sống, những điều anh ném trái.

Rồi khi mọi nỗ lực của anh về việc va phải Minh và ôm chặt lấy cô lần nữa trở nên tuyệt vọng, thì anh từ bỏ ý nghĩ này.

Từ bỏ ý nghĩ này, ý nghĩ khác mọc lên và bám chặt lấy anh, còn tệ hại hơn. Rằng anh cần phải biết lý do Minh rời bỏ anh, lặng lẽ, nhanh chóng và hoàn toàn. Anh có thể sống yên ổn với một nghìn dấu chấm câu, hai nghìn dấu phẩy, dăm trăm dấu chấm than, nhưng không thể với dấu chấm hỏi, dù chỉ là một, mà lại ngày càng phình nở và lừng lờ bay trong đầu óc anh như vậy.

Vào lúc anh có thể hỏi, thì anh sợ đón nhận câu trả lời. Vào lúc anh cần câu trả lời, thì anh không thể hỏi. Tự suy đoán là một cách không chỉ anh mà cả nhân loại thường làm, đôi khi anh cũng vỗ về mình với cái kết luận có được nhờ tự suy đoán, nhưng rồi qua vài hôm, anh lại phui nó đi. Anh cần một sự xác nhận, từ Minh, để yên thân.

Cuối cùng, lý do anh muốn gặp Minh hình như chỉ còn là như vậy.

oOo

Hơn năm năm một chút kể từ ngày anh ngồi dán vào chiếc ghế mây to lớn nhìn Minh xách chiếc túi du lịch lớn đi ra cửa, giữ dáng vẻ bình thường bước dọc hành lang rồi mất hút vào thang máy. Anh, trải qua vài ba mối tình nữa và hiện tại đã xây dựng được một quan hệ khá bền vững với một cô đồng nghiệp người Nhật, chỉ còn nghĩ về Minh như một hình ảnh mà anh muốn xây dựng và gìn giữ: một cô gái không có quá khứ, không có tương lai, cuộc sống của cô bắt đầu khi va phải anh và kết thúc khi bước ra khỏi căn hộ có anh. Cô ấy chỉ tồn tại trong khoảng thời gian đó, thời gian họ thuộc về nhau, cầm giữ được nhau, một cách rõ ràng, cụ thể.

Ý nghĩ này khiến anh chấp nhận việc vắng Minh một cách dễ chịu hơn. Và đã có thể trải lòng với người đàn bà hiện tại của mình. Nhưng mỗi ngày, ít nhất là mỗi ngày một lần, nó xuất hiện vào bất cứ lúc nào nó muốn, không nằm trong dự liệu của anh, câu hỏi đeo đẳng anh suốt bao năm qua: Đây là câu/ những câu nối tiếp cho mấy tiếng khởi đầu này "Em rời bỏ anh, vì anh...".

Người tình Nhật Bản của anh, có lần hỏi khi họ gần thiếp ngủ bên nhau: "Điều anh mất, quý lắm nhỉ. Em cứ thấy anh chọn rộn không yên, suốt mấy năm nay không yên". Rồi hạ mi, đóng lại đôi mắt thông minh và điềm tĩnh của mình, nàng thêm: "Chắc gì một câu trả lời thì dễ chịu hơn là một câu hỏi. Nếu không muốn nói, thường khó chịu hơn một câu hỏi". Ngạc nhiên, anh hơi nhòm dậy nhìn vào gương mặt nàng. Nhưng mắt nàng đã khép, hơi thở đều đặn, đóng lại mọi cảm xúc và trí tuệ mẫn tiệp của nàng. Hoàn toàn. Bí mật.

"Chắc gì một câu trả lời thì đã dễ chịu hơn một câu hỏi". Trong những cơn tuyệt vọng, anh hay bám vào câu nói này của người tình Nhật Bản để mong chấm dứt cái trạng thái "chọn rộn không yên, suốt mấy năm nay chọn rộn không yên". Nhất là sau khi cô người tình Nhật Bản nói một cách rõ ràng rằng, cô sẽ bỏ đi nếu anh không thu xếp được tình trạng riêng của anh. Sống bên cạnh một người đàn ông như vậy, cô không giữ được sự yên tĩnh trong tâm hồn mình. Sự chọn rộn của anh đã lây sang cô, như một thứ dịch hạch. Nhưng chỉ thì thoảng anh làm được điều đó. Ngoài ra, anh lại chọn rộn không yên.

*Chọn rộn không yên.
Chắc là suốt đời.*